

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIÓDICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓ ADELANTADA
Ciutat ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 27 SETEMBRE DE 1885

MANIFESTACIONS ESPANYOLAS

Los que duptarem del laconisme del telégrafo y esperavam anhelants los periódichs espanyols pera sebrer á qué atenirnos respecte lo gratuit insult fet á Espanya per l' Alemanya, veyem complerts nostres desitjos ab las novas rebudas, y sabem positivament lo poch envidiables medis posats en joch pera cometre un acte d' usurpació indigne del segle de progrès y llibertat en que vivim.

Debem consignar nostra sincera gratitut á la prempsa francesa é italiana, que condemna enérgicament aytal atentat comés per los alemanys á las illas Carolinas. No hi ha un sol periódich de la rassa llatina que no hagi aixecat valenta protesta y hagi malahit los projectes de conquista del ambiciós Bismark.

Y si los cors espanyols experimentan satisfacció al sentirse moralment apoyats per las simpatías de nacions estrangeras, al llegir en los periódichs espanyols l' explosió d' entusiasme demostrada en las expontáneas y nombrosas manifestacions verificadas en tota Espanya, al considerar la fraternitar espanyola identificarse ab lo pensament enlayrat de PÀTRIA: al veurer los rasgos dels uns, l' oferiment generós dels altres, tot los espanyols riva'itsánt ab sentiments dignes de llohansa, oferint sa hisenda y sa sanch per ESPANYA, sent lo ver espanyol emoció inexplicable y humiteijan los ulls de patriótica satisfacció veyent que lo poble ibèrich es 'l mateix de sempre: viril y arrogant quan l' ampara lo seu dret.

En las patrióticas manifestacions s' ha vist á l' humil obrer fraternisant ab lo magnate, á l' eczercit ab lo poble, confundits tots, grans y petits. poderosos é indigents, no tenin mes qu' un sol afany, un sol pensament: ESPANYA. LAS ILLAS CAROLINAS ESPANYOLAS.

Aqueixos son los desitjos del poble espanyol, y poble que sent amor tan vehement per la integritat de la pátria, ni morirá may, n' hi haurá cap tirá que puga arrebatarli lo tros mes petit de son territori.

Espanya, nació gloriosa, tos fills espargits per l' América senten fer orgull de tenir mare tan noble y valenta, y s' enorgulleixen de que hi haje nacions que t' admirin senyalante com exemple de enteresa.

ENRICH RAFOLS.

29 DE SETEMBRE DE 1868

LA GRALLA, periódich catalanista, saluda l' aniversari d' aquesta data memorable en la historia d' Espanya.

Aquell dia, en que lo sol de la llibertat iluminá ab sos raigs esplendorosos la gloriosa bandera espanyola, caygué lo govern y la dinastia autocrática que tants mals ha fet á nostra hermosa terra. Aquell dia la llengua catalana obtingué parell triompf á l' que alcansaren la llibertat y los drets de la nació.

Lo govern fill d' aquella jornada revocá l' oprobios decret de lo caygut govern reaccionari que privaba á nostre teatre d' esser purament catalá! Voldriam tenir lo valent estre d' En Guimerá ó d' En Ubach pera dedicar una oda á l' 29 de Setembre de 1868, jorn que Catalunya recobrá sa *confiscada* parla y nostres autors dramátichs se veren lliures de los lligams castellans qu' empresonavan sa catalana pensa!

¡Data memorable per la llibertat d' Espanya, LA GRALLA, lluny de la pàtria que representa en estranyas, encar que germanas platjas, te saluda ab tot l' ardor que pot sentir un patriota y un fill de la llibertat.

¡29 de Setembre de 1885! Pàtria, llunyadans de ton cel purisim, sofrim ton dol y ta angunia, més també nos alenta ta esperança, nos enardeix ton valor y... nos avergonya lo drinch de tos grillons.

¡Desperta Espanya! ¡Unió y llibertat!

FOLK-LORE CATALÁ

CIENCIA POPULAR

Es tal l' increment que per tot arreu va prenent aquesta laya d' intitucions, que la renai-xensa literaria catalana no podia menys de ben acullir entre las manifestacions de sa potent vitalitat l' idea de planteijar en Catalunya lo *Folk-Lore catalá*.

A tal fi se encaminá la següent invitació que l' *Associació d' excursions catalana*, padrina de lo pensament, dirigi á las personas que per s' afició á la literatura catalana y per son valiment en lo camp de las lletras podrian empèndre la realisació de l' obra projectada.

Diu aixis l' invitació:

«Molt Sr. nostre y de nostra més distingida consideració: en vista de la importancia cada día creixent dels estudis folk-lórichs, cultivats avuy ab afany en tot lo mon civilisat per verdaderas eminencias científicas y literarias, y atenant al camp vastisim que als mateixos ofereix nostra estimada terra, la ASSOCIACIÓ D' EXCURSIONS CATALANA, que prácticament ha demostrat sempre tenir eixos estudis en gran estima, ha cregut que era ja arribada la hora de agrupar los molts y valiosos elements que pera cultivarlos existèixen entre nosaltres á fi de doná lshi per tal medi poderós impuls, rápida publicitat, y per lo mateix, més efectiva transcendencia.

Es evident que l' esfor individual no es prou pera alcansar en aquest sentit un resultat satisfactori. Se necessita la acumulació de forsas que dona tant sols una col-lectivitat compacta y ab orientació segura, y per aixó l' ASSOCIACIÓ D' EXCURSIONS CATALANA, ab sa sólida organisació, sas nombrosas é importants relacions dintre d' Espanya, y en l' es-

tranger, sas acreditadas publicacions, sa nutrida biblioteca y sos elements de tota classe ha cregut que lo mellor concurs que podia oferir á la obra patriótica del *Folk-Lore Catalá* era lo crear dintre de sí meteixa una secció especial ab aquest nom, que aprofitant immediatament totas las ventatjas de un organisme preestablert y en plenitut de vida, pogués prescendir de las enfadosas dilacions de tot período constituyen y concentrar desde lo primer día tota sa activitat en las materias que han de ser objecte de sos estudis.

A fi de conseguir que en los més breu terme possible se forme lo núcleo vigorós que ha de realisar sos proposits, la ASSOCIACIÓ; que tenim l' honor de representar, ha acordat cridar á una reunió magna á totas aquellas personas de nostra capital que per sas aficions, significació ó autoritat en lo camp catalanista, vénen indicadas pera cooperar á la obra projectada.

En tal concepte tenim l' honor de invitar á V. pera la reunió que s' celebrarà lo día 30 del corrent, á las 9 del vespre, en lo local de aquesta ASSOCIACIÓ (*Fomento de la Produccion Española*, Gegans, 4, 1ra) en qual acte se llegirán las Bases acordadas per la meteixa y s' donarán tot los demás detalls que s' cregan oportuns.

Ab la fundada esperansa de que s' dignará V. assistir y adherirse al pensament, autorisantnos á encloure son estimable nom en la llista de socis, nos repetim de V. ab la major consideració atents y afectissims.

S. S. q. b. s. m.

Lo President

FRANCISCO DE S. MASPONS Y LABRÓS.

• SIMON ALSINA Y CLOS.

Lo secretari

Resultat de tot aixó, que lo dia 18 de lo passat Juny, s' inaugurarà lo *Folk Lore Catalá*, quedant nomenat lo Consell de la secció, qual nombrament obtingueren los senyors:

En Gayetá Vidal de Valenciano, president.

En Ramon Arabia y Solanas, vocal per la Directiva.

En Manel Giralt y Vila, secretari.

Esperem que ben prest assolirem fruits d' aquesta nova manifestació de nostre renai-xensa literaria.

Per lo que valguem, nos posem á la dispo-

sició de lo *Folk-Lore Catalá* en aquestas lluterras.

En altre nombre direm quelcom qu' espli-qui l' importancia d' aquesta societat.

Al lliure pensament

Surge et ambula

Salut, pensament humá
que ab ta flayrosa alenada
los núvols y la boyrada
has sapigut aixamplá;
al contemplar la feynada
voldria ab veu inspirada
las tevas glorias cantá.

Avant lliure pensament,
trevall de nit y dia,
fes ta via com lo vent:
fes ta via, festa via!

Jo esmento del temps passat
jorns de tristor y amargura
mes ja 'l pensament fulgura
ridimint la humanitat:
ja 'l progrés ningú detura
Ja tota humana criatura
reviu per la llibertat.

Avant lliure pensament,
trevall de dit y dia
fes ta via com lo vent:
fes ta via fes ta via!

Ovirem un cel seré;
la pau per tot es notoria;
lo sol llumena la gloria
de la virtut y 'l sabé,
y ja han passat á l' historia.
los crims de trista memoria
que 's deyan actes de fé.

Avant lliure pensament;
trevall de nit y dia,
fes ta via com lo vent:
fes ta via, fes ta via!

Guayteu! Ja no hi ha colors,
la esclavitut es finada
ja l' esclau repret volada
igualantse á sos senyors;
ja per fi s' es apagada
aquella set d' or malvada
d' alguns flachs dominadors.

Avant lliure pensament,
trevall de nit y dia,
fes ta via com lo vent;
fes ta via, fes ta via!

Avuy per ton esplendor
lo fill del poble delira,
avuy ab vibranta lira
t' enalteix lo trovador,
y 'l bon catalá suspira
pel lema que 'l mon admira
de virtut, progrés y amor!

Avant lliure pensament,
trevall de nit y dia,
fes ta via com lo vent:
fes ta via, fes ta via!

J. BLANCH Y ROMANÍ

MARINESCA

(acabament)

Tots estaban salvats.

Un immens suspir de satisfacció sortí de la gent de la platja. La Mariona tingué un desfalliment. Lo goig de vegades, íá mal; pero quan dols es aquest sofriment! Lo goig omplená tot son cor y feu necessari que ell se desbordés. Ella estreny, abraça follament la velleta. Dolsas caricias que sembla fer á son estimat y que la bona dona n' aprofita.

Quan la barca arribá prop la platja hi hagué una explosió d' entusiasme de part de los espectadors. May cap soberá; sigué tan sincer y calurosament aclamat com ho foren los braus salvadors.

La Mariona saluda y mostra en breus paraulas tot son agrahiment á sos acompanyants, y corra en direcció al siti ahont debian desembarcar los de la nau.

Al saltar en terra los tripulants, l' entusiasme fou immens. Los homes se descubrian, las donas saludaban fent flameijar sos mocadors y los crits de ¡viscan los braus! se repetian sense interrupció. Devant tan espontánea manifestació, los valents marinos oblidaren los perills que corregut habian, las fatigas que passaren, y los ulls los hi espurnejaban de emoció, mostrant sos semblants colrats per la brisa del mar, tot son agrahiment á la ovació de qu' eran objecte.

La Mariona contempla un instant lo deliri de la gentada festejant á los héroes del valor y la abnegació. Son cor batega ab una violencia inusitada. Lo Joan, son marit, ha agrandit á 'ls ulls d' ella com los héroes de las llegendas, Llavors, s' obra pas y corra vers son marit; l' estreny entre sos brassos, alegre, joyosa y plena d' orgull de mostrar á la gentada que lo brau aclamat es d' ella, tot d' ella.

Després s' allunyaren á poch á poch, oprimitse l' un contra l' altre, saludats per tots los que 's trobaban prop 'hont passaba l' enamorada parella.

—Jo t' he fet plorar d' angunia al sortir, m' aymia, digué lo Joan quan se trovaren en sa casa; mes are 'm perdonas, no es veritat?

La Mariona 's calla. Se separa un xich pera mellor cubrirlo d' una mirada intensa, gran, d' admiració y d' amor; després las mans juntas, son cos casi plegat, com en adoració, li diu ab veu apassionada:

—Perdonarte! soch jo la que dech implorar ton perdó! Oh, Joan, si tu t' havessis quedat, 'm sembla que t' estimaria menys! Si tu sapiguesses tot lo que he escoltat quan t' esperava!... Un altre vegada seré més coratjosa, si, t' ho prometo. Jo 'm quedaré aquí, jo pregarré, jo ploraré tota sola quan tu surtis á la mar... Jo vull que no solsament sigas lo més bó, 'l més apreciat, sino també lo més brau. Joan, com t' estimo.....

La nit sigué dolça pera los dos joves enamorats.

Mes si lo marit de la Sila y son fill estaban salvats, aquesta pobre familia quedaba completament arruinada. L' endemá la barca fou trovada prop la costa feta á trossos.

Los que presenciaren lo salvatatje, y lo primer de tots, lo vellet qu' animá en lo moment de prova á la Mariona, obriren una suscripció y recolliren los diners necessaris pera comprar una barca enterament nova. L' incognit vellet fou l' encarregat de oferirla en nom de tots, á la familia de 'n Llopis.

Veosaquí com, á pesar de las forças terribles de la naturalesa, las furiosas onas y las ratxadas de vent huracanat, poden esser conjuradas quan se trova pera combatrerlas, lo desinterés, la abnegació y la caritat.

ENRICH RAFOLS

CONTESTA

De la raspa á lo seu xicot

He rebut la teva carta
y m' ha posát lo cor trist!
¡Ay poca solta! ¿ahont sé 's vist
duptar de la teva Marta?

Me l' ha llegida 'l pegot,
y al veurer la meva pena
igual qu' una *Madalena*
ploraba, pobre xicot!

Desde que portas galons
'l dónas molta importancia
y ab la més poca sustancia
retréus alló dels botons.

Sembla que retreyen gosas,
perque la gent m' esbaloti...
Si jo 't tocava 'l bigoti
tu m' tocavas altrás cosas.

Me dius que 'm fás vigilá,
més val que no m' encaparril!...
¿Que 't pensas que soch un barri
per posarme guardiá?

L' adrogueret ab desdeny
dius que 'm fa alguna postura,
y es que pobre criatura
li surt lo caixal del seny.

Jo ja sé 'ls soldats que són;
Tantas veyo tantas quiero.
Jo faig igual, are espero
que vingui un cabo segón.

L' orgull dels galons aguanta
y segueix servin al rey,
qu' una noya de servey
no més pot durte carpanta.

¡Adéu sach de pretensions!
¡Mort de fam en uniforme!
vull un xicot que 's conforme
ab las meas relacions.

¡'L delicat de can Tendre!
¡Vols donarte tono are,
quan sabs que la meva mare
no t' ha volgut may per jendre!

Per un xiquet de galó
ja tens pó de desmereixe?...
Sabs que quan jo 't vaig coneixe
tiravas un carretó.

Are dius que molt la brillas
passejante pels carrés...
Vull que 'm tornis 'ls dinés
que 't dava per paquetillas.

No 't creguis que 'm posi dol
si una bala s' esgarria...
¡Una gran cosa 's perdria!
Vaya 'l distingit bunyol.

Recados de part meva
á la patrona
Digali que á Marina.
llampega y trona
y si m' enfada
potsé á Madrid arrivi
la pedregada.

Li dius per més que 't rasqui
al cabo *Sancho*
que fá talós y cursi
lo bessar ranxo.

Per poca solta
nostra amistat se tanca
de cop y volta.

P. M.

Dotze donas

Esculleix

Preguntas, bon amich, pera casarte
¿quin' es la dona qu' escullir deurias?
Dotze son las que vaig á presentarte,
y tú mateix, d' entre las dotze, trias.

La primera es molt ròssa y avispada;
no deixa que 's propassin, ni admet broma;
sols un defecte té, que quan s' enfada
li bull la sanch com bullir puga á un home.

La segona es morena: si la crehuen,
vint anys no conta, y n' ha cumplert ja trenta;
diu que may surt y en totas parts la vehuen...
sols parlantli d' amor la fan contenta.

La tersa es viuda d' un Notari, y plora
la mort del seu marit ab melangía,
y sempre qu' algun jove te á la vora
diu qu' homes com lo seu no ni han huy dia!

La quarta es una que vol esser santa,
y ab tot lo cor á la oració s' entrega:
dejuna molt, salms religiosos canta,
y cada dia, sens faltar, combrega.

La cinquena es petita y sabelluda;
de tot enten y en discussions se fica;
si per etsar en lo Congrés cabuda
trovés, faria rotllo ab sa palica.

La sisena es molt maca; ben mirada
tè un tipo dels que plahuen al poeta;
mes, quan algú li diu:—«Vosté m' agrada,»—
li respon asprament:—«¡Vaya un mofeta!»—

La setena, d' aquellas que s' anyoran
perque 'ls hi manca qui 'ls hi fassa bromas,
y al veure noyas ab promés ja ploran,
y 'l seu neguit son solsament los homes.

La vuytena 's dedica á la poesia
perque 'l gran foch d' inspiració la crema.
Passa escribint la major part del dia...
Té compostos vint dramas y un poema.

La nona es un bon xich malagradosa,
més pensa bé, y á sa mareta cuyda;
si 'ls homes la segueixen, li fan nosa...
Te rich lo cor, pero la bossa vuyda.

La dehuena, en lo mon tan sols suspira
pels militars, perque son pare ho era;
aborretx los paisans, y quan la mira
un tinent ab amor, se són com cera.

La onzena es molt romántica, y no trova
cap partit bo; vol lo marit ben magre;
com desitja estar groga, tot ho prova:
fica 'l cap á un cert lloch... y beu vinagre.

Y la dotze, per fi, una mala fura
qu' ho remou tot, y de per tot la trehuen:
com una fusta te la cara dura,
ment, y s' enfada si 'l que diu no crehuen.

Aquí tens dotze donas: totas ellas
son per mereixe; en son amor confia:
viuda la tersa y las demás donzellas...
Entre las onze y la que 's viuda, tria.

ENRICH FRANCO.

¡Per un punt!

¡Malhaja la sort irada
que la ditxa se 'ns ne dú,
flor d' amor, la vida meva,
dolsa anyella, raig de llum!
Per un punt no som felissos,
coloma meva, jo y tu;
per un punt no 's tornan glorias
los nostres somnis volguts,
y aquells juraments que 'ns feyam
foch de fallas han sigut,
Tú tenias de ser meva,
¡y ns veyam ja tant segurs
jo en tos brassos, tú en mos brassos
sens que 'ns separés ningú
¡Ara 'ls brassos que t' estrenyent
son d' un altre! Tot en fum,
se 'n ha anada la esperansa
del goig que esperavam junts.
Ara 't perdo y lo que 'm mata,

es que 't perdo per un punt ..
Jo tenia 'l mil cent vint,
y ha eixit 'l mil cent vint y hú
¡Jo hagués prés tota la dena,
que no t' hauria perdut!

JOSEPH FELIEU Y CODINA

NOVAS

La majoria de los pobles de Catalunya han sospés las festas majors y las firas que 'n los mesos d'Agost y Setembre se celebran, com preventiu contre 'l coléra, donada l' aglomeració de gent qu' aytals festas portan.

A Ripoll, Ribas, San Joau de las Abadesas, San Martide Provencals, Sant Andreu y Sans hi ha alguns casos de cólera, mes no revesteix un caracter grave l' epidemia.

En Barcelona son molt contats los casos de cólera y aqueixos estan estacionats en los carrers vehins á la plassa del Padró.

Los teatres d' istiu, se vehuen concorreguts com si no hi hagués lo tal cólera.

Los socis del *Circul Mercantil*, han acordat en Junta General, suspendre tota relació comercial y bancaria ab Alemanya, mentres aquesta nació no dongué esplicacions honrosas y satisfactorias per l' atentat que lo govern alemany ha fet al territori espanyol.

En la manifestació anti-alemanya que celebrá Barcelona, y en la que estaban representadas totas las clases sociales, hi va haver alguns ferits.

123 mil personas, seguian la manifestació, sent aquesta aclamada y saludada desde 'ls balcons per la senyoras. Al arribar á la Plassa de San Jaume, colocaren estandars y banderas en los balcons de Casa de la Ciutat y Diputació, ahont se dongueren vivas á Espanya y á la integritat de la patria.

Seguí després per lo carrer de la Llibertat, (Fernando) Ramblas de Caputxins, Santa Mónica y passeig de Colon fins al Plá de Palacio devant la casa de l' Gobernador. Allí volgue-

ren pasar las banderas en lo balcó, lo mateix que ho habian fet en la Diputació provincial y Casas Consistorials, mes lo Gobernador s' hi oposá donant motiu á que lo poble s' enfadés y volgues incendiá l' edifici. Lo Gobernador demaná forças al Sr Capitá General, el que disposá hi anés un piquet de tropa al comando d' un oficial. En efecte un piquet d' infanteria acudi presment al siti designat, mes al veurer lo poble á los soldats comensá donant vivas á l' ecsercit y ben prest los soldats quedaren barreijats ab lo poble sientloshi impossible cumplir las órdenes que portavan. Enterat d'aixó lo Capitá General envia á corecuyta un escuadró de caballeria, el que á toch de carga dispersá los manifestans que hi havia enfront lo Govern Civil, resultant alguns paysans ferits.

Catalunya sembla que ni lo dret de esser espanyola pot demostrá, puig en quant lo poble te una sola idea, ja vé lo tracte que sols donan los conqueridors autoritaris á los pobles que han lligat á son mando.

SUSCRIPCIÓ

Pera los damnificats de lo cólera en Espanya, qual producte será enviat al Dr. Ferran pera que lo distribueixi entre las familias més necessitadas.

Suma total. . . . \$ 311.30

Segueix oberta la llista de suscripció.

PIFIAS

Suposem que la causa de rebre nostres correspondencias ab retrás, será motivat per las circunstancias perque atravessa Espanya: cordons sanitaris, fumigacions y excés de precaució en las fronteras.

La carta del eminent poeta é historiador de Catalunya, senyor Balaguer, que publicárem en lo nombre passat, arribá un mes atrassada y uns llibres que lo mateix senyor nos remesava ab anterioritat á la data de la carta, no han arribat encara.

Nostres corresponsals en Catalunya, per idéntich motiu no poden organitzar un servey fixo.

Deu fassi que aquestas precausions y qui las motiva, acabin prest.

Ha visitat nostre redacció *L' Excursionista*, botlletí mesal, òrgan de l' *Associació Catalana d' Excursions Científicas*, corresponent al 31 de Juliol prop-passat.

Es una publicació que mereix esser coneguda de tots los bons catalans, puig que l' objecte de l' Associació que l' edita té per mòvil fer conèixer á Catalunya.

·*·

També havem rebut varis nombres de nostre col·lega *La Honorata*, el que engalana sas planas ab escrits de tres mestres en Gay Saber: los senyors Soler, Ubach y Briz.

La Honorata, es un senmanari que farà via, máxime si segueix com ara ostentant firmas tan acreditadas.

Nos en alegrem.

·*·

Lo ferm catalanista y benvolgut amich En Salvador Teix, lo dijous passat emprengué un viatge en 'l que 's proposa recorrer los pobles mes importants de la campanya y litoral.

Desitjem al amich felís viatge, bons negocis y prest retorn entre sa apreciable familia y sos nombrosos amichs.

·*·

Segons se 'ns diu, en lo *Centre Catalá* s'enseija la comedia catalana en dos actes: *La Casaca y la Casulla*.

·*·

Nostre amich En Vicens Giralt corresponsal de LA GRALLA en Uruguayana (Brasil), sorti lo dia 24 pero lo punt de sa residencia després d' haver passat uns quants dias entre nosaltres ocupantse en fer las compras d' estació pera sa important casa de comers.

·*·

Diu un periódich de Barcelona: « Molts concurrents á cert cassino de la plassa Real, ab tot y ser homes de carrera, 'ns consta positivament que fan lo *burro*. »

Nosaltres també sabem ahont hi ha companys d' aquells.

·*·

En Martí Torres, el tremendo xaradista, 'l *Coixet* de «La Cura de Moro» s' ha posat á trevallar per son compte.

Ja ho saben, los que vullgan pintar la casa á la *dernier*' no tenent mes passar per lo car-

rer Santa Lucia nº 68, y allí trovarán á nostre simpátich y barato amich.

PENSAMENTS

La dona

La dona es com l' aygua: pren lo color de lo que te al costat.

JOSEPH VERDÚ

La dona sense vanitat es un aucell sens alas

P. SANTALÓ

La dona!... Digas d' ella lo que vulgas y sempre sera veritat.

M. LASARTE

La dona es l' únich idol que podem adorar sense contrariar la lley natural.

APELES MESTRES

Amor es tant sols en lo sigle que vivim una paraula quals duas silabas ab que 's descompon espessant son objete:— *Am-or* ó siga *Am* pera pescar *or*.

ARTUR GALLARD

VUYTS Y NOUS

Puja un individuo en un tranvia, qu' está ocupat completament pel sexo que 'n diuhem *bell*.

Queda 's un moment indecís, al véurer que no té hont sentarse niéntres una senyora ab aire de bondat l' dirigeix aquestas paraulas:

—¡Pobre senyó, no te ab *qué* séurer!

—Prou tinch ab *qué*, respon, l' aludit; la cuestió es que no sé hont ficarho.

ooc

Dihuen que tens duas rosas
Que no se 't mustigan may,
Si un dia 'ls hi falta l' aigua
Mos llabis las regarán.

oc

Una madamisela ensenyava son retrato á una altra.

—Me sembla,—li deya aquesta,—que no t' han tret tant semblant com á nel teu xicot.

—Ja 's compren —responia l' altre—Es que 'ls homes son més facils de agafar.

L' acer, se sap, mata 'l cós,
La calumnia mata l' ànima,
Y los ulls d' una morena
No 'ns hu mata pro 'ns hu' espatlla.

- Si deixas un duro ¿qué 't queda?
—Un deutor.
—Y si deixas mil duros ¿qué guanyas?
—Un enemich.

Un diputat d' aspiracions, pero carregat de deutes, s' esclamava de la persecució que li feyan los acreedors, y prorrompia en aquesta esclamació noble:

- ¡Ah, quant jo arriui á ministrel!
—No cambiarás de res, —li observá un amich que 'l sentia.—Te veurás perseguit de gent que 't correra al darrera, com ara.

Pensaments y violas

La vida de certas donas se sembla á nels brodats de tapisseria qu' ellas fan. La gent no véu més que las flors y 'ls adornos, pero ellas saben la feyna que 'ls costan, los nusos que hi há y 'ls fils qu' han tingut d' afegir.

—La ingratitude t'è més memoria de lo que 'nsensem; no olvida 'l benefici, y 's recorda d' odiar á nel' que l' ha fet.

—A un home que tem lo «qué dirán,» ¿quin partit li es millor, viurer obscurit ó buscar la publicitat? Tot li es hú; perque si es conegut, lo bescantarán de lo que no fá.

—Quan dos homes s' han batut á tiros, se donan las mans y quedan amichs. Quan s' han batut á punxadas d' agulla, no 's reconcilian may més.

—Al agiotista que quiebra, li dius estafa; al agiotista que no quiebra, li demanas la filla.

—La confidencia d'un secret es més aviat filla de la indiscreció que de la confiansa.

—Un parell de botas dura mitx any; un benefici dura mitxa hora.

—Las modas qu' inventan las dónas, sempre tenen un de dos objectes: ó bè amargarse una falta d' ellas ó descuvrirne una de las altras.

Dos cops en la meua vida,
hi estimat ¡vatua nell!
un cop quan era molt jove,
y are, que ja 'm torno vell!

MATA Y PILÓ.

Lo surtidor

Pensava jo, devegadas,
quan era noyet felís:
¿No sembla cosa de fadas
que l' aygua s' enlayri aixís?

Quan ara 'm contan la vida
d' algun home superior,
me sol venir desseguida
lo recort del Surtidor.

Si 'l talent viu eczalsat
no es per art d' encantament:
per sí mateix s' ha enlayrat
ab lo impuls de sa corrent.

JOAQUIM RIERA Y BERTRAN.

Epigramas

A 'l Habana té don Justo
un nebot aixalabrat,
que ara fa poch li ha enviat
lo sèu retrato, de busto.

Y trist, mirant del nebot
lo retrato, ell exclamava:
—¿Veyéu cóm jo no m' errava?
Temps ha que ho dich: ¡no hi es tot!

—

Un any fecundo en carbassas
que en Bou se revalidava,
al exámen se 'n entrava
ab esperansas escassas.

Com lo catedrátich, trassas
tenia de fèr destrossa,
de por la veu se li embossa,
quan en Bou son nom li diu:
y 'l mestre, aprobantlo, escriu:
«passa bou, per bestia grossa.»

SALVADOR GENIS.

La noya del agutzil
cusia tota enfeinada
quan de prompte, 'l boig d' En Gil
pegantli forta estirada
de repent li trenca 'l fil.

LO CEGO